

AZ EGÉSZSÉGES LÉLEK LEGFŐBB JELLEMZŐJE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023.03.12.

Szeretnék a mai napon egy olyan üzenet átadni nektek, ami nagyon régóta a szívemen van, sok más üzenettel együtt. Mindig keresem, mindig válogatom azokat a tanításokat, üzeneteket, amelyek nemcsak aktuálisak, mert nagyon sok aktualitása van nagyon sok üzenetnek, hanem amelynek éppen ott van a helye, vagy amelynek épp most kell elhangoznia.

A dicsőítésről és a hálaadásról szeretnék beszélni nektek egy olyan szemszögből, egy olyan irányból megközelítve, amelyre én soha nem gondoltam volna, hogy ezt a témát ebből a szemszögből is meglehet közelíteni. Igazából nagyon régóta készültem erre, sok jegyzetem volt, sok minden volt bennem, amit ezzel kapcsolatban el szerettem volna mondani, de ez sem fér bele egy vasárnapi üzenetbe.

Kérlek benneteket, lapozzatok most a 2Timótheus 3. fejezetére, és szeretném itt kezdeni. Olyan Igéket fogok felolvasni, amivel kapcsolatban elsőre azt gondolnád, hogy ennek mi köze van a dicsőítéshez? Mi köze van ennek ahhoz, hogy imádom, dicsőítem, magasztalom és szeretem az én Istenemet? Szeretjük a mi Istenünket!

Egy kihívás elé állítalak ma benneteket, mert ezek az Igék, és ez az üzenet, és amit erről szeretnék mondani, ez alkalmas arra, hogy a gondolkozásmódodat kissé átformálja, megmozgassa, és egy kicsit megérintse a lelkedet, a lelkivilágodat, és rájössz arra, hogy talán lehet, hogy másképpen kellene csinálnom ezt a hétköznapijaimban, mint ahogy idáig csináltam. Nem szeretnék senkit sem kárhozatni, nem arról lesz szó, hogy hogyan kell neked ezt csinálni. Gondolkoztam azon, hogy a dicsőítést lehet tanítani? Lehet egy szív állapotot megtanítani valakinek? Mert nem arról van szó, hogy valamiféle formulát, vagy valamiféle lelkiállapotot szeretnék vagy szeretnék bennetek előidézni azáltal, hogy erről tanítunk, hanem én úgy hiszem, ha valaki érti ennek a lényegét, és gyakorolja is, akkor tud egészséges lelkiállapotban lenni, létezni, élni. Mert ha ez nincs a helyén, akkor én úgy hiszem, hogy nagyon szélsőségesé válhat az ember a lelkiállapotában.

Azt a címet adtam a mai tanításnak, hogy: *Az egészséges lélek legfőbb jellemzője*, mert úgy hiszem, hogy nagyon sok ember, sőt sok keresztény is beteg a lelkében. És ennek a betegségnek az egyik elsődleges tünete az, hogy hiányzik a hála a szívből, hiányzik az öröm, hiányzik az a béke, amely a kereszténységünk sava-borsa, lényege, alapja, ami a bennünk lévő újjászületett szellemünk gyümölcse, a megnyilvánulása, hogy örül. Hogy örül! Ha nincs öröm benned, ha nem örömben éled az életedet, testvérem, akkor azt tudom mondani, hogy nem teljes a lelked. Nem akarom azt mondani, hogy beteg a lelked, mert nem akarok senki felett így pálcát törni, de biztos, hogy nem abban a teljességben, nem abban az egészségben éled az életedet, amire lett az teremtvé. Mert az öröm együtt jár a hittel. A hit együtt jár az örömmel, és mi ugye hitben élünk, hitben járunk. És amikor örülsz, akkor képes vagy arra, hogy hálát adjál. És amikor nem adsz hálát, az azért van, mert nem is örülsz.

A szellemi állapotod, azaz, hogy milyen minőségben éled az életedet keresztényként, hogy milyen mélyen éled meg a keresztény hitedet, ez nagymértékben attól függ, hogy milyen a szíved állapota, és milyen a lelked állapota. Mert mondhatod azt, hogy ó, én belül örülök! – de igazából a lelkedben a keserűség, a megbántottság, a hiányok miatti panaszkodás, és zúgolódás, és a mindenféle olyan dolog van, amely megakadályozza azt, hogy igazán kicsattanó örömben legyél. Ilyenkor az ember beteg a lelkében. És ami döbbenetes, hogy én el nem tudom képzelni, hogy Jézus így élte az életét. Rengeteg akadályozó tényező ellenére is megvolt az Ő öröme. Még a keresztre is örömmel tekintett, mert látta azt, hogy mit tud ezzel elvégezni. A fájdalomában és a fájdalomával együtt.

Tehát amikor ezeket az Igéket felolvasom, lesz a felsorolásban valami, amit eddig én nem vettem észre, csak most ezen a héten. A 2Timótheus 3. fejezetében az 1-es verstől, a 4-es versig fogom olvasni, ahol az utolsó idők rossz és szomorú megnyilvánulásairól olvasunk:

2Timótheus 3,1–4.

1. Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be.

2. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok.

3. Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jót nem kedvelők.

4. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.

Nagyon kemény hangvételű, nagyon szigorú és szinte durva szavakat, kijelentéseket tesz itt Pál apostol, tanítva és felkészítve Timótheust arra, hogy mivel nézhet szembe ő is, és mivel nézhetünk szembe mi most, kétezer évvel később. Az utolsó időkben lévő emberek itt gyakorlatilag képtelenek magukat visszafogni, képtelenek önuralmat gyakorolni, ezeknek a jellemzői vannak itt leírva. Képtelenek a testüket kordában tartani, képtelenek arra, hogy szellemiekké váljanak. Ugye itt hitetlenekről is van szó, de az az igazság, hogy van itt egy-két dolog ezekben az Igékben, amely igaz egy-két keresztényre is, akár ránk is. Mégpedig itt, ha megnézed a kettes verset, azt olvasod itt a végén: a szüleik iránt engedetlenek után, hogy háládatlanok. Nem hálásak, hálátlanok. És utána írja, hogy tisztátalanok. Így fordította Károli, de igazából ez a tisztátalan kifejezés a görögben istentelent jelent. Tehát hálátlanok, és istentelenek. És mondd azt, hogy: Attila, hát azért a gyülekezetben vagyunk, keresztény vagyok, én szeretem Istent, hálás vagyok Neki!

De nem is ez a lényeg most itt, hanem az, hogy lásd meg, hogy milyen felsorolásba van beleillesztve a hálátlanság! Egyenértékű az istentelenséggel. Egyenértékű azzal, és egy kategóriába esik azzal, hogy valaki istentelen, ha nem hálás. Nem akarok tükröt tartani nektek, de úgyis az lesz, mert, ha rám igaz ez, bizonyára sokatokra is, hogy sokszor észrevettem saját magamon azt, hogy olyan természetesnek és olyan egyértelműnek veszek dolgokat, amelyek egyébként nem természetesek és egyértelműek. Pedig igazából nagyon hálásnak kell lennem érte, hogy az van, hogy jelen van, hogy így van, ahogy van az életemben. Annak ellenére is, hogy vannak dolgok, amelyek nem olyanok, amilyennek lenniük kéne, és lehetne mindig minden jobb is, de itt akkor is az van, hogy a hálátlant együtt említi az istentelenséggel. Ugyanabban a felsorolásban, ugyanabban a kategóriában van, és ennek ellenére a legtöbb ember csak akkor ad hálát, ha van rá valami jó oka, ha valami jó dolog történik. Természetesen hálát adunk akkor, amikor történik valami jó dolog, amikor valamilyen áldás, egy fizikai értelemben megfogható jó dolog történik velem. Meggyógyultam, hálát adok. Bőségben élek, hálát adok. Van egy új autóm, vagy párkapcsolatom, vagy gyerekem született, vagy bármiféle jó dolog történt, hálát adok, mert ez olyan jó dolog. A jó dolognak a következménye, hogy hálát adok azért a jó dologért.

Talán sejtet és tudod azt, hogy az emberrel nem mindig történnek jó dolgok, még hívőkkel sem. Mert szembesülünk a viharral, a széllel, szembesülünk az árvízzel és a földrengéssel, és mindenféle olyan dologgal, ami nem jó, és akkor nem adunk hálát? Azt mondja a Biblia, hogy mindenben hálát adjatok. Nem mindenért, nem a rossz dologért adok hálát, mert ez butaság. Hanem abban a rossz dologban is adját hálát! Mert mindig van valami, amiért hálát lehet adni, és ez egy szívbeli hozzáállás, egy mentalitás, ez egy olyan attitűd, amely, ha átjár téged, átjárja az egész életedet, akkor hatást gyakorol a te körülményeidre is, és mindazokra, akik körbevesznek téged. Mert akkor nem egy lehúzó, egy leszívott, keserű ember képét mutatod magadról, hanem azt mutatod, hogy a szívedben van igenis hála, mert tudod, hogy mennyi minden dologért lehetsz hálás, még a rossz körülményeid ellenére is.

És erről szeretnék ma beszélni, egy-két igesort felolvasni, és meg fogod látni azt, hogy akkor is lehet hálát adni, ha esetleg rossz körülmények között vagyunk. Dicsőség Istennek! Nagy igazság van abban, hogy rengeteg dologért lehetünk hálásak. Nagyon könnyen levesszük a figyelmünket arról, hogy miközben rossz és negatív dolgok vesznek bennünket körbe, de jó dolgoknak a sokasága vesz körbe minket akkor is, amikor a körülményeink nem ideálisak. És felírtam magamnak csak így taláломra 8-10 pontot, hogy mi mindenért lehetünk hálásak, úgy általánosságban, amire nem is gondolnál. Ami esetleg eszedbe sem jut, hogy ezért hálás lehetnél.

Például azért, hogy ebbe a korba születél, amiben most élsz. Szerintem ez egy nagyon-nagyon jó dolog. Ó, azt mondod, de nem, Attila, hát ezt rosszul értelmezted, mert régen minden jobb volt! Tényleg? Szerintem sokkal jobb az, hogy amikor megnyitod a csapot otthon a fürdőszobában, folyik belőle a meleg víz. Szerintem ez jobb annál, mint ha a kútról kéne hoznod a hideg vizet, és a szenes kályhát kell minden reggel salakolnod, ma pedig csak egy termosztátot kell elforgatnod. Tehát ahogy az időben mentünk előre, a technológiai fejlődés egy csomó kényelmi dolgot hozott elő, ebből a szempontból szerintem jobb most élni. Hogy autóval közlekedünk, meg vonattal meg metróval a föld alatt, meg repülővel, mert régen lovaskocsival közlekedtek, lóval, vagy gyalog. Szerintem ma sokkal jobb ebből a szempontból nézve.

Azért is hálát adhatsz, hogy ebbe az országba születél, amely országba születél, még akkor is, ha azt mondod, hogy: hát Attila, azért ez az ország azért hát nézzél már körül! Nézd meg a történelmét, azért nyugatra sokkal gazdagabb, sokkal nagyobb mindenféle értelemben gazdagabb országban, ott azért csak jobb az élet, nézőpont kérdése. De ha ezektől az általános dolgoktól kicsit elvonatkoztatunk és nézünk azokra a dolgokra, amik a szemünk előtt vannak, ha ránézel a saját testedre, hálát adhatsz minden testrészedért, amely ép. Hálát adhatsz a kezédért, a szádért, a füledért, hogy látsz, hogy hallasz. És persze panaszkodhatsz a térded miatt, ami fáj, meg a nyakad miatt, meg a derekad miatt, de hálát adhatsz a vesédért, ami ép, vagy a májadért, meg a szívedért, hogy még mindig dobog, és pumpálja a vért a testedben, nézőpont kérdése. Lehet siránkozni, nyafogni, panaszkodni azok miatt a dolgok miatt, amik nem jók, és lehet ezen körülmények között hálát adni azokért a dolgokért, amik jók. És nem mondom azt, hogy nem lehetne jobb sok dolog, de az a helyzet, hogy lehetne sokkal rosszabb is. Sokkal rosszabb is lehetne. És egy csomó dolog nem rajtad állt, hanem mert például ebbe az országba születél Európában, vagy akárhova. Nézd meg most pár hete mi volt Törökországban! Milyen földrengés! Hány tízezer ember halt meg Törökországban, Szíriában? Nem kell messzire nézni, Ukrajnára, Oroszországra, vagy Észak-Koreára. Ahhoz képest mi jobb életben vagyunk, biztonságban. Sok helyen nincs áram, nincs víz, nincs élelem, és elnyomás alatt élnek az emberek.

Valamihez képest mindig lehetne jobb, de sok helyzethez képest sokkal jobb állapotban és helyzetben vagyunk. Mindig van, amiért hálát adhatsz, és mindig van a legjobb körülmények között is, amikor nyafoghatsz, panaszkodhatsz valami miatt, de megtalálod, megtalálhatod, aki keresi a hibát, az megtalálja, aki keresi azt, hogy mibe tud belekötni, aki keresi, hogy mi a nem jó, az megtalálja. Mert mindig volt és mindig lesz ilyen, de az is igaz, hogy mindig van olyan, amiért hálát adhatsz! Hálát adhatsz a tehetségedért, hálát adhatsz a csaláododért, a házádért, az autódért, a lehetőségeidért, a gyülekezetedért, a pásztorodért, a kapcsolataidért, és akkor még nem is mondtam a leglényegesebbet, ezek mind csak olyan körülmények, amelyek körbevesznek minket. A hétköznapokban is ezek jelen vannak.

De mit tett értünk Jézus? Testvérem, ha ezt megérted, akkor mindig a lehető legrosszabb, a legkietlenebb, a legszárazabb, a legnyomorultabb helyzetben is tudsz hálát adni, ha érted azt, hogy Jézus mit végzett el érted, hogy Ő mennyire szeret téged, Jézus vére milyen munkát végzett el a te életedben. A lehető legsilányabb körülmények között is tudsz hálát adni a körülményeid ellenére, és tudsz örvendezni akkor is, amikor bombák potyognak az égből, és nincs mit enned, akkor is tud az ember szíve hálás lenni, azért, ami éppen akkor van. Éppen olvastam a héten a facebookon, talán te is ismered, ha nem tudsz hálát adni, tedd az ujjadat a pulzusodra! Dobog a szíved? Amíg dobog a szíved, van miért hálát adnod, amíg van benned lélegzet, van miért hálát adnod és tudsz is hálát adni. Úgyhogy minden kellemetlenség, minden rossz dolog, ami körbevesz, az egy ideiglenes dolog. Ha újjászülettél Krisztusban, mi a legrosszabb dolog, ami történhet veled, amitől félsz? A fizikai haláltól félnék legtöbben még keresztényként is. Testvérem, a keresztény ember számára a halál nem vereség! A legjobb dolog, ami történhet veled, hogy a testből végre kilépsz, megszabadulsz minden fizikai szenvedéstől, minden rossz körülménytől, az Atyával és Jézussal leszel közösségben. Nincsen sírás, nincsen fájdalom, nincsen semmi rossz dolog.

Tudj hálát adni! Van miért hálát adnod. Ne értsd félre és ne forgasd ki, amit mondok, élet párti vagyok, élj ezen a földön jó sokáig, ami azzal is jár, hogy végig kell ezt élni úgy, hogy vannak nehézségek, amin végig kell harcolni, küzdeni magunkat, amíg oda eljutunk, de nem kell félned semmitől! Mi a legrosszabb, ami történhet veled? Elveszíted a pénzed, a házad, a családod, a vagonodat, a szolgálatodat, és akkor mi van? Akkor is lehetsz hálás, ha a víz nem csak közelít feléd, hanem elborít, akkor is lehetsz hálás, mert ha a víz elborít, akkor is ki tudod nyújtani a kezed a víz fölé és Jézus ki fog húzni, de ha belefulladás a vízbe, akkor is az Úrnál leszel örökkön örökké.

Mindig van miért hálát adni, mindig lehetsz hálás, és ha ez van benned, eszerint éled az életedet, akkor ez segíti a hitedet, hogy felgerjedjen, hogy erőteljes legyen. Ez a hited bőségét hozza elő, és akkor a dicsőítésed, a hálaadásod egész héten abból fog állni, hogy hálás vagy azért, hogy felkeltél reggel, hogy van lehetőségod lefeküdni este, és hogy van párna a fejed alatt, hogy van valaki, aki rád néz és van valaki, aki ezt így kiprédikálja neked a szívedbe és meg is érted. Mindenért, ami körbevesz minket! Mindig megtalálhatjuk, amiért hálát adhatunk. A hálátlanság az istentelenséggel egy kategória, mondja Pál apostol. Egy kategóriába sorolja a hálátlanságot, a hálaadás nélkülséget, az örömtelenséget, a békéltelenséget, a keserűséget, ezeket az istentelenséggel hozza azonos szintre. Úgyhogy, ha van miben változnunk, ebben biztos, hogy változhatunk és kell változnunk. Mivel a világ egy negatív dolog, ami körbevesz minket, ezért adja magát a lehetőség mindig, mindenkor.

Ez a bukott világ, hogy valami miatt mindig panaszkodjunk. Újra és újra arra nézünk, ami nem jó, ami nem úgy működik, ahogy működhetne álmaink szerint, és akkor arra tekintünk, arra a problémára, fájdalomra, nehézségre, arra, hogy már megint szembesülünk ezzel, már megint szembesülünk egy ilyennel. Hányan voltatok már úgy, hogy keresztüljutottatok valami nehézségen, és azt mondtad, végre megszabadultam, a teher lement a vállamról! – és akkor jött a következő. Most végre kifizettem a hűtőt, de most a mosógép az, ami meghalt, mosógép után meg jön a vasaló. Van egy csomó dolog, amiben a hitet gyakorolhatjuk és gyakorolnunk is kell, hogy jó legyen a körülményünk abban. Meg kell dorgálnunk az ördögöt, hatalmat kell vennünk, hatalmat kell gyakorolnunk, hogy az a rossz dolog ne rossz legyen, hanem jóra forduljon, hogy megváltozzon a helyzet. De az a helyzet, amiben benne vagy, abban is akármeddig lehetsz hálás szívű ember, mert hitben élsz, hitben jársz, hitben nézel előre.

Lehet panaszkodni, nyafogni és siránkozni negyven évet a pusztaságban és bele lehet ebbe halni, mint ahogy a zsidók ezt tették a pusztaságban. Kijöttek Egyiptomból a rabszolgaságból, Isten nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban vezette őket, folyamatos étel, ital állt rendelkezésre, és ott voltak az ígéret földjének kapujában a határon, de csak zúgolódtak, és zúgolódtak, és zúgolódtak, hogy mennyi minden nem jó! Mindig lehet találni valamit, ami miatt lehet zúgolódnunk, hogy nem jó, hogy nem úgy alakul, ahogyan én gondoltam, nem úgy alakul, ahogyan én szeretném. Mindig van valami, mindig is lesz ilyen. De mire tekintesz, mire nézel? Ha ezt csinálod, ez ki fog üresíteni a hitből, nem lesz jövőképed, nem lesz látásod, nem lesz elvárásod, nem lesz reménységed, hogy valami jó dolog történik. De ha hitben állsz, ha örömben vagy, az valami jót vetít előre, hogy valami jó dolog fog történni velem. Halleluja!

Ki kell fejlesztenünk a hálaadásnak a szokását az életünkben. Tudod, egy visszabeszélő, tiszteletet nem mutató, lázadó tinédzser, aki miatt panaszkodsz, meg zúgolódsz és azt mondd, hogy nőjön már fel, és milyen borzasztó, hogy ilyen gyerekekkel kell együtt élnem! De tudod, minden meddő házaspárnak az álma, hogy legyen egy ilyen lázadó gyereke. Legalább, ha egy ilyen gyereke lehetne, milyen boldog lenne.

Minden egyes sárga vagy fehér csekk, amit be kell fizetned, a gázzámla, a villanyszámla, az internet számla és mindenféle ilyen dolog, te zúgolódsz miatta, hogy mennyi minden költséged van. Tudod, ez minden hajléktalannak az álma, hogy bárcsak lenne egy házam vagy egy lakásom vagy egy kis kulipintyóm, ahol lakhatnék, és lennének ilyen problémáim! Érted ugye? Mindig lehet zúgolódnunk valamin. Minden drága üzemanyagot fogyasztó autó, amibe gázolajat vagy benzint kell tankolni, azt mondd, hogy milyen drága az üzemanyag és mennyire költséges! Tudod, sok embernek, aki gyalog jár, meg biciklivel, meg tömegközlekedéssel, egy álma, hogy legyen egy autója, amibe

tankolhatna. Mindig meg lehet találni azt, ami miatt az ember zúgolódhat. Az a kopott télikabát, amit viselsz esetleg, az a vastag télikabát annak az álma, aki télen csak egy dzsekit tud felhúzni magára, mert nincsen neki más, ő örülne egy vastag kabátnak, még akkor is, ha az kopott. Érted ugye? Ez egy szívbéli dolog, nem azért a kopott kabátért kell hálát adnod, hogy jaj, de jó, van egy kopott kabátom, hanem abban a helyzetben, hogy legalább ez van, hogy legalább ez rendelkezésre áll. Az a fizetés, amire azt mondod, hogy milyen kicsi, milyen méltatlan, hogy mennyire nehezen jössz ki belőle, mennyire rosszul lehet abból megélni abból a kicsi fizetésből, az minden munkanélkülinek az álma, bárcsak kereshetne legalább annyit, mint te. És nem mondom azt, hogy ezek a helyzetek, amikben benne vagyunk, benne vagytok, ezek jók, lehetne jobb is természetesen, de lehetne rosszabb is. Ha nincsen kabátod, ha nincsen munkahelyed, ha nincsen autód, ha nincsen sok mindened, akkor lehetne ez a helyzet rosszabb, mint amiben vagy. Tehát van miért hálát adnod!

Aztán ott vannak a térdeid meg a bokáid és az mondod, oh, a térdeim, az ízületeim, hogy fájnak, milyen rossz nekem és jaj, jaj, jaj, milyen rossz! Az, aki tolokocsiban ül, mert levágták a lábait térd fölött, mind a kettőt, mennyire örvendezne annak, hogy de jó lenne, ha lenne két lábam, amire ráállhatok, még ha fáj, akkor is jobb volna, mint most ez a helyzet! Nem a betegségért, nem a fájdalomért kell hálát adnod, de jó, hogy fáj valamim, hanem hogy egyáltalán van, és hogy ép vagy, és hogy egészséges vagy és mehetsz előre, és hogy meggyógyulhatsz. A gyógyulás ott van a lehetőségként, mert Jézus sebeiben meggyógyultál, ez egy szemlélet, ez egy másik gondolkodásmód, én úgy hiszem, Jézusban ez volt. Nem siránkozott, nem nyafogott a sok negatív rossz dolgon, amiben élt testben, Izraelben. Nem volt minden jó Izraelben, elnyomás alatt élt, a rómaiak uralma alatt élt. A császárnak kellett adót fizetni, nem volt autonóm állam abban az értelemben, mint például ma Európában, mindegyik állam szinte vagy talán mindegyik. Volt egy külső elnyomó, aki sarcolta őket, és lehetne ezt a sort is nagyon-nagyon hosszan sorolni, hogy mennyi mindenért lehetünk hálásak. Még azért a gazért is, ami a konyhakertedben van, még azért is hálát adhatsz, hogy le tudsz érte hajolni és ki tudod húzni a paradicsom meg paprika közül, mert a panelban lakóknak – sokaknak – álma, de jó lenne, ha lenne egy kis földje, de csak annyi földje van, ami a cserépben van. Neki az lenne az áldás, ha lenne egy kicsi konyhakertje. Mi meg panaszkodunk, hogy össze kell söpörni a diófaleveleket, jaj! Tudod, volt úgy néhányszor, hogy saját magam miatt megszomrodtam, aztán persze kijöttem ebből, hogy nem is tudom, pár éve volt és elmondom nektek szégyen, nem szégyen, akkor is, vállalom.

Otthonról indultam el a munkahelyre és nyomogattam a távirányítókat, amivel nyílnak a garázs ajtók, kapuk. Mikor nyílik már ki, és nem jó az elem, mennyi minden gondom-bajom van ezzel a távirányítóval, de három másodperc az egész, átfutott az agyamon, hogy ember, gondolkozz! Pár évvel ezelőtt nemhogy garázsod nem volt, házad sem volt, ott állt a csillagos ég alatt az autó télenyáron, verte a hó, a jég, az eső, minden. Most meg az a probléma, hogy meg kell nyomni öt gombot, ez a problémád? Magamhoz beszéltem, hogy ki kell nyitni a riasztót, ki kell nyitni az autót, ki kell nyitni a garázskaput, ki kell nyitni a kertkaput, és mikor kiálltam az autóval, újra meg kell nyomogatni a gombokat, mekkora problémád van, Attila, azt a mindenét! Ez aztán a probléma, az elem lemerült? Úgy elszégyelltem magam, hogy még a könnyem is kicsordult.

Hogy milyen jó az Úr hozzánk, és milyen ostobák tudunk lenni, milyen ostobák tudunk lenni! Automatizálva van sok minden, automatizálva van még az is, hogy a kaput kinyissuk és becsukjuk. Minden lehetne jobb, és lehetne az elem mindig feltöltve, de lehetne sokkal rosszabb is. A magyarországi életszínvonal miatt is lehet siránkozni, panaszkodni és nyafogni, de Jézus Krisztus Úr Magyarország felett és a te életedben! Minden Észak-Koreában élő elnyomottnak álma az, hogy legalább csak közelében lenne annak az életszínvonalnak, amiben te élsz. Ő hálát ad azért, ami van neki. Egy afrikai asszony, aki öt kilométert gyalogol azért, hogy öt liter vizet a vállán hazavihessen, és tud örvendezni annak, hogy van víz, és hogy tud tiszta vizet adni a gyerekeinek, a kunyhóban. Neki ez az öröme. Mi pedig panaszkodunk, hogy langyos a víz, nem pedig hideg. Döbbenet, hogy a kényelem és az, hogy jó dolgok történnek velünk, mennyire veszélyesek, hogy mennyire el tudják vinni a szívünket rossz irányba! Ha ezt nem jól kezeljük, mennyire meg tudnak bennünket fosztani,

mert a mindig a többre vágyás, a mindig a teljesebb, a mindig a nagyobbra vágyás, ami önmagában egyébként nem rossz, ha az helyesen van kezelve. De ha ez egy öncélú dologgá válik és természetessé válik az, amiben élünk, hogy van fűtés és van meleg, elégedetlenné válhatunk. Van épületünk, és mégis panaszkodunk, hogy milyen sok pénzt költöttünk el a két épületünk fűtésének korszerűsítésére, meg nem minden úgy alakult időben, ahogy kellett volna, a beruházások még ezután is folynak – lehet ez miatt akár zúgolódni is, hogy a gyülekezet pénzt erre kellett költenünk.

De tudod, van egy csomó gyülekezet, aki örülne annak, ha lenne egy épülete. Egy ilyen szép és nagy épülete, új szőnyeggel, kifestve, új fűtésrendszerrel. Tehát nincs okunk a panaszra. Soha, soha nincs okod arra, hogy panaszkodjál! A körülményeket nézve úgy tűnik, hogy panaszkodhatsz, mert nem jó a házasságod és nevetlen a gyermeked, vagy ha nem is nevetlen, de engedetlen és hiányosságai vannak, meg megloptak, meg nem úgy sikerültek a dolgok, de hálás lehetsz mindig, mindenben, mindenkor, mert Isten jó hozzád. Soha nem fordította el az arcát felőled, és megbocsátott neked. Mi kell még? A Szent Szellemet kitöltötte rád, benned él. Mindent megkaptál, mindened megvan. A lelkünk határozza meg azt, hogy az újjászületett szellemünkből uralkodunk-e, vagy pedig testiek vagyunk. A tudatos hálaadás lehetővé teszi, hogy feljöjjön belőled az, ami igazán benned van, a szívedben. Mert Jézus öröme ott van a szellemedben. Jézus békessége ott van a szellemedben, a szívedben.

Jézus mondta azt a tanítványoknak, hogy ne féljete, békességet adok nektek, az én békességemet adom nektek. Nem úgy adom nektek, mint ahogy a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen.

Mindig lehet panaszkodni a feleség miatt, a férj miatt, a ház miatt, a festés miatt, minden miatt lehet. De mi az, amiért hálát adsz? Mi az, amit meg tudsz látni a másokban, amiért hálás lehetsz? Semmi! Mindig van valami! Ha erre összpontosítasz, akkor ez segít neked abban, hogy hitben járjál.

Van, akinek rossz a testvéri kapcsolata, vagy a szülővel való kapcsolata. Örülj, hogy legalább van! Hozd helyre és tedd meg azt, ami a te részed! Ha megnézzük, hogyan dicsőítjük Istent és hogyan adunk hálát, az megmutatja a szellemi életünk lüktetését. Ahogyan hálát adsz egész héten, amilyen hálás szívvel éled az életedet, az a szellemi életednek, a teljes életednek a szívdobbanása, a lüktetése, a lényege. Benne van, leolvasható róla.

Itt az istentiszteleten, ahogy dicsőítéd Istent, rengeteg dolgot elárul rólad. Itt most nem a nagy teátrális, színpadias megnyilvánulásokról van szó, hogy főlemelem a kezem és térdre borulok, és annyira odateszem magam, hogy látványos legyen. Ez engem egyáltalán nem mozdít, nem mozgat, mert ennek a hálás szívnek van egy szellemi vonatkozása, amit akkor is lehet tapasztalni, akkor is lehet érzékelni, amikor nem csinálsz semmit, mert jön egy atmoszféra belőle, vagy általa, van egy légköre ennek. Persze lehet ennek külső megnyilvánulása, és ez nem baj, sőt úgy hiszem, hogy ez egy jó dolog, ha ez a helyén van kezelve és nem egy testi dolog. De az újszövetségben mi szellemben és igazságban imádjuk az Atyát, míg az ószövetségben teljes erőből kellett imádni az Atyát. Testből kellett imádni, olyan megfeszülten, hogy mindent megteszek, hogy imádjam Őt! Ma ezt szellemből tesszük, szabadságban és ennek vannak testi megnyilvánulásai, sőt felszólítás is van erre a Bibliában, hogy emeld föl a kezeidet, mintegy hálaáldozatul Őneki.

Sokszor, amikor énekeljük a dalokat, nem gondolunk bele abba, hogy mit énekelünk. Pedig, ha csak a szöveget átgondolnánk és együtt dobbannánk vele, együtt mozdulnánk vele, akkor sokkal másabb lenne minden.

De nézzünk arra, hogy ki az, aki mellettünk ezt csinálja, a másik azt csinálja, a színpadon az egyik, hogy csinálja, a másik, hogy csinálja, miért úgy csinálja? Miért hangos a zene, miért nem elég hangos a zene, miért ez a baj, miért az a baj, miért van sok fény, miért van kevés fény? – és nézünk minden olyan dologra, amire nem kellene, legalábbis nem így kellene nézni rá. Meg kellene találnod azt, amiért hálát adhatsz. Az, hogy a gyülekezet egyáltalán életben van, létezik és itt vagyunk, ezért is önmagában hálát adhatsz.

A dicsőítés megmutatja benned a tüzet, de megmutatja benned a szárazságot is, megmutatja a hitedet, és megmutatja a hitetlenségedet is. A dicsőítés egy képet fest az állapotodról. Az, hogy

milyen szívvvel, milyen lélekkel, milyen szellemmel, milyen testtel, hogyan imádod az Urat, ez megmutatja azt, ami benned van.

Tudom, hogy lehet az embernek rossz napja, meg lehetnek problémák, nehézségek és van egy csomó dolog, ami nyom kívülről, mindenféle teher, de ezek közepette is a hálás szív túlmutat ezeken a dolgokon. Még ha ezek a nehézségek egy ilyen sűrű lepelként rád borulnak is, akkor is ez a fény, ami benned van, ezen túl tud világítani, át tud mutatni ezen, át tudja törni ez a fény ezt az egészet.

Miért van rengeteg utalás és rengeteg kijelentés és felszólítás a Bibliában, hogy örülj, és örvendj, és legyél hálás? Azért, mert ez valamit elvégez benned, valamit ez bizonyít, valamit ez a körülményeiden is segít és segít azoknak és azokon, akik kézbe vesznek téged. Ha nem dicséred Istent, ez tünete lehet annak, hogy a lelkedben beteg vagy. Ha nem dicséred, ha nem vagy hálás, ha nem vagy tüzes az Úr iránt, akkor lehet ez egy tünete annak, hogy a lelkedben van valami probléma.

A lelkileg egészséges ember egyik példája az Újszövetségben Pál apostol, aki lelkileg egészséges volt. Annak ellenére mondom ezt, hogy rengeteg problémával, rengeteg nehézséggel, fájdalommal, rengeteg dologgal szembesült, ami méltatlan volt hozzá, méltatlan volt ahhoz az elhíváshoz, amiben élt, méltatlan volt ahhoz az áldozathoz, amit ő hozott. Igazságtalanul bántották, igazságtalanul megverték, megalázták, kihasználták, hazugságokat terjesztettek róla és ő mégis hálás volt, mégis dicsőítette Istent minden rossz körülményében. Egy igazán kiváló példa.

Hadd mondjam el neked, hogy nem volt külön ember, mint te meg én. Ugyanolyan ember volt, ugyanúgy Jézus Krisztusban újjászületett ember volt, az Ő Szent Szellemével felkenve és betöltve. Nem mondhatjuk azt, hogy a nagy Pál apostol! Nem kell így nézni rá.

Filippi 4,4.

4. Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!

Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete! Tudod-e, hogy Pál apostol ezt hol és mikor írta? A börtönben, miközben várta a kivégzését. Azt írja, hogy örülj. Nem csak annyit mondott, hogy örülj, hanem ismét mondja, megerősíti, duplán leírja. Ismét mondom, örüljete! Örüljete! Örüljete! Miközben várta azt, hogy lefejezik, ezt írta Pál apostol.

Ez döntés kérdése, hogy örvendezel-e, nem pedig az érzelmek vagy a körülmények kérdése. Bárki tudja dicsérni Istent akkor, amikor minden rendben van, amikor fut a szekér. Bárki tudja dicsérni Istent, amikor nagy bőségben él és minden szuper körülötte. Erre bárki képes! Még a hitetlenek is hálásak azért, amikor jó dolgaik vannak. Ebben semmi extra nincsen! De hit kell ahhoz, hogy az ember minden helyzetben dicsérje Istent. Hit kell ahhoz, hogy az ember mindig dicsérje Istent, akkor is, amikor nincs minden rendben. Amikor fázol, amikor kiráz a hideg, vagy amikor a láz miatt van problémád, vagy amikor a pénztelenség és a hiány kopogtat az ajtódon, akkor is lehetsz hálás, mert hittel élsz és hittel nézel előre, hogy Isten betölti minden szükségedet.

A hit magas szintű megnyilvánulása az, amikor a betegség és a fájdalom közepette Istent dicsőíted. Az, amikor a hiány közepette Istent magasztalod és Istent dicsőíted. A hit magas szintű megnyilvánulása az, amikor a rossz kapcsolataidban Istent dicsőíted és hálás vagy Neki, hogy Ő gondot visel rólad, és nem a sebeidet nyalogatod, és nem a panaszkodás, meg a zúgolódás van benned, hogy jaj neked mennyire rossz. Pál apostol nem tette ezt, soha nem bátorított erre és soha nem mutatta ezt a példát, soha nem panaszkodott akkor, amikor rossz körülmények között volt.

Amikor elborítanak a feladatok és az elvégzendő dolgok, és nem látod a kiutat és tényleg úgy érzed, hogy a hullámok annyira körbevesznek, és a felhők olyan sötétek feletted, hogy semmi fény nincsen, és tényleg sötétségben érzed magad, de mégis tudod dicsőíteni Istent, az a hit megnyilvánulása. Mindig, minden alkalommal, amikor a zúgolódás, a panaszkodás, a nyafogás, a keserűség szavai jönnek ki belőled, ezeket fröcskölöd másokra, ez mindig minden alkalommal a hitlenség megnyilvánulása.

Szeretni való ez a fajta ember is és szeretni való az a fajta ember is. Mindannyian voltunk már mind a két hajóban, vagy mind a két cipőben jártunk már. A jó körülményeink ellenére is volt, hogy nem tartottuk azt elég jónak, még jobbat akartunk. Persze akarunk jobbat és többet, és akarunk növekedni, mert Isten a növekedést adó Isten. De elégedettnek kell lenned ott, ahol vagy, mert ha nem tudsz

elégedett lenni abban, amiben most vagy, akkor nem leszel elégedett akkor sem, amikor kétszer ennyi lesz a fizetésed. A körülmények nem tudnak megelégtetni téged. Nincs semmilyen olyan körülmény, amely teljesen be tudná tölteni azt az űrt, azt a hiányt, amit csak Isten tud betölteni.

Pár hete volt erről szó, hogy a házastársad, a gyermeked, a szolgálatod, az autód, a pénzed, a vagyontárgyaid nem tudnak megelégtetni, soha nem leszel megelégedve. Ahogy a Példabeszédek is írja, a férfiak figyelmét hívja fel arra, hogy a szemet nem lehet megelégtetni. Hiába nézi a nőket, a formás alakokat, az idomokat, nem lehet megelégtetni a szemet. Nem lehet! Mert mindig újabbat és többet kér és többet akar, és soha nem lesz elégedett. Valahol máshol kell megtalálnunk azt, ami az elégedettségünket adja. És ez egyedül Krisztusban van, egyedül Őbenne. Az érett és az éretlen ember közötti különbség ez, hogy tud-e hálát adni mindenkor és mindenben. Sokszor a beteg és az egészséges ember közötti különbség az, hogy tud-e hálát adni, vagy pedig nem.

Olvasom még egyszer a Filippi 4,4-et, és olvasom tovább is utána.

Filippi 4,4–12.

4. Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!

5. A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!

6. Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

Halleluja! Álljunk meg itt egy kicsit! Azt mondja az Ige itt, hogy semmi felől ne aggódjál. Mi lehet kivétel, ami miatt aggódhatsz? Hát a gyerek miatt azért egy kicsit lehet aggódni. Háború ne legyen, az miatt egy picit lehet aggódni azért! De ebben az Igében nincs itt apró betűs rész, ami kivételt ad nekünk, hogy valami miatt azért aggódhatunk ám. Azt mondja az Ige, hogy semmi felől ne aggódjatok. A semmiben benne van minden. Tehát bármi ér, semmi nem jogosít fel arra, hogy aggódjál. Ez valami olyan dolog, amihez érettség kell, amit az embernek gyakorolnia kell, amiben az embernek magát edzenie kell, mert a test nem ilyen. A test egyből megretten. Jaj, mi történik most velem? – így reagál.

A test indulata és a lélek indulata a hitelenség reakciója. Itt elmondja Pál apostol nagyon jól, hogy hálaadással tárjátok fel a kívánságaitokat. Hálaadás nélkül nem is kellene imádkozni. Hálaadás nélkül soha nem kellene imádkozni, se neked, se nekem. Soha nem kellene!

A panaszkodó, nyafogó, siránkozó, „jaj Istenem, olyan szerencsétlen vagyok, segíts meg” imádságok semmit nem érnek, mert tele vannak hitelenséggel és aggódással. Jaj, Istenem, vigyázz a gyermekeimre! Úgy szeretem őket! Azt gondolod, hogy milyen jó szülő vagy, imádkozol a gyermekedért. Nem tettél vele semmi jót! Körbevetted őt hitelenséggel, körbevetted őt félelemmel, körbe vetted őt mindenféle rossz dologgal az úgynevezett imáddal.

De a hit imája például egy ilyen esetben így is szólhat: Hiszem, Uram, hogy Te gondoskodsz az én gyermekemről, mert meg van írva a Zsoltárok 128,3-ban, hogy az én gyermekeim olyanok, mint az olajfa csemeték az én asztalom körül. Felkentek, áldottak, sikeresek, győztesek! Tudom, hogy most hosszú útra megy és veszélyes ez az út, meg repül, meg autóval megy és sok a baleset, de tudom, hogy Te megőrzöd őt. Hiszem ezt! Hálás vagyok Neked ezért. Köszönöm, Uram. Ez egy hittel teljes imádság! De a siránkozó, nyafogó, kétségbeesett imádság, az nem imádság, az panaszkodás. Nem mondom azt, hogy soha nem panaszkodhatsz az Úrnak, de azt is hálával tegyed. Úgy, hogy a panaszkodást tedd dupla zárójelbe! Nem mintha egyébként nem tudná az Úr, hogy miben vagy.

Nem tudom, ki, hogy van veled, ez teljesen magánügy és teljesen a te szíved joga, döntése, én nem nagyon szoktam fölhívni az Úr figyelmét a rossz dolgokra körülöttem, hogy Uram, nézd meg ezt a rossz dolgot! Látod ugye? Mert tudom, hogy tudja. Nem mondom, hogy nem emlétek meg soha semmit, de nem ez van a középpontban. Te látod-e, te tudod-e, hogy milyen jó dolgod van, hogy van egy Istened, aki meghallgatja az imáidat, és megválaszolja? Te tudod-e azt, hogy Ő mennyire jó hozzád? Te tudod-e azt, hogy Ő mennyire meg akar téged áldani, mennyire fel akar téged emelni? Te tudod-e ezt? Akkor tudsz hálás lenni is.

Pál apostol politikai fogolyként írta ezeket a sorokat, a börtönben. Igazságtalanul vádolták őt. Ő sokkal, de sokkal rosszabb helyzetben volt, mint te, vagy én, mint mi. Azok a sérelmek, bántások,

fájdalmak, üldözések, amelyek minket érnek, mondhatom, hogy jelentéktelenek ahhoz képest, amivel neki kellett szembesülnie. Ő mégis azt mondja, hogy hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat, miközben ott van a börtönben, miután megverték, miután vérzik az álla, a háta be van dagadva és lehet, hogy nem tudja a könyökét kiegyenesíteni rendesen, úgy megverték, megkövezték és lehet, hogy a fogát is kiverték. Ezt nem tudom, de kegyetlen dolgok voltak abban az időben. Ő azt írja, hogy mindenkor örüljete. Micsoda példamutatás, micsoda bizonyíték ez arra, hogy ezt emberként meg lehet tenni, mert ő is meg tudta tenni.

7. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Amen! Erre most már tudsz áment mondani. Az előtte való igeversre is tudsz áment mondani, hogy semmi felől ne aggódjál? Mert ez ennek a következménye, hogy semmi felől nem aggódsz, és Isten békessége megőrzi a te szívedet. Utána elmond megint egy nagyon jó kis felsorolást, hogy miről gondolkodjál. Ez megint egy olyan dolog, amit szem előtt kell tartani, mert ha nem ezt tartod szem előtt, akkor másra fogsz figyelni.

8. Továbbá, atyámfiai, csak azokról gondolkodjatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik kedvesek, amik jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret.

Megmondja, hogy miről gondolkodj. Testvérem, ha nem gondolkozol helyesen, ha nem azon gondolkozol, amin kellene, ha nem az Ige van előtted, ha nem Jézus beszéde az, ami a gondolataidat kitölti, akkor nem lesz örvendező, hálaadó a szíved, hanem hullámozó lesz. Amikor jó dolog történik, meg eszedbe jut ez a tanítás, akkor hálát adsz, így erőlködve, hogyha már ezt hallottam a gyülekezetbe, akkor nekem ezt kell tenni és megpróbálom mechanikusan valahogy ezt megcsinálni, mert ezt mondta a pásztor. Olvasok az imakönyvből, mert mindennap kell olvasni az imakönyvből, és megteszed. De a szívedet csak te tudod a megfelelő irányba állítani és ennek nagyon fontos eszköze, része az elméd, hogy hogyan gondolkozol.

9. Amiket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is éntőlem, azokat cselekedjétek; és a békességnek Istene veletek lesz.

Amiket éntőlem láttatok, mondja Pál apostol, amilyen példát én adtam nektek, azokat cselekedjétek. Micsoda hatalmas, jó értelemben vett önbizalom ezt mondani egy pásztornak, hogy amit tőlem láttál, azt csináld te is! Pál apostol tudta azt, hogy mit csinál.

10. Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy végre lehetőségetek nyílt a felőlem való gondoskodásra, amelyre eddig is gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok.

11. Nem mintha ezt a nélkülözésemre nézve mondanám; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.

Hogy megelégedett legyek azokban, amikben vagyok. Írja ezt ő a börtönben, ahol nincsen három fogásos vacsora, ahol megverik, ahol lenéznek, lelkiileg meggyalázzák, megalázzák, fizikailag bánthatalmazzák. Azt írja, hogy megtanultam, hogyan legyek elégedett.

12. Tudok nélkülözni is, tudok bővölködni is; egészen kipróbált vagyok mindenben, a jóllakásban és éhezésben is, a bővölködésemben és szűkölködésemben is.

Mindig eszembe jut, amikor Pál apostol ezeket mondja, hogy én tudom, hogy milyen az, ha egy ötcsillagos étteremben elém hozza a pincér a bort és egy kis kortyot kitölt belőle, hogy kóstoljam meg, és ha finom, akkor tölt belőle, ha nem ízlik, akkor elviszi. Ez a bőség, ez a túláradás, ez a luxus. Tudok bővölködni is, de tudok enni hagymát szalonnával heteken, hónapokon keresztül, vagy zsíros kenyeret is, az sem derogál engem. Tudok bővölködni is, és tudok nélkülözni is. Tudom milyen az, amikor ti adtok nekem adományt és bőségben lehetek és abból én tudok bőségesen adakozni, és azt is megtapasztaltam, és akkor is elégedett és boldog vagyok, amikor a börtönben megvernek és sínylődök. Mert az én örömöm és az én boldogságom nem a körülményeimtől függ, hanem attól, akiben én hiszek. Őrá nézek mindig és mindenkor.

Borzasztóan rossz helyzetben volt, mégis azt írja, hogy örülök az Úrban és megelégedett vagyok. Nekünk nincs mentségünk arra, hogy nem örvendezünk. Nincs mentségünk arra, amikor nem

örvendezünk. Semmi mentségünk nincs. Nem kell minden problémának megoldódnia ahhoz, hogy örvendezni tudjunk.

Tudod, hogy a dicsőítés megváltoztatja a szívedet? A dicsőítés, az imádat tudja, hogy mire kell fókuszálni. Pál apostol rengeteg nehézség között is örvendezve dicsérte az Urat, pedig nagyon sok problémája volt. Mielőtt az Apostolok cselekedeteiben felolvasnák egy nagyon híres történetet, szeretném felolvasni a 2Korinthus 11-ből a 23-as versből az Igéket, ahol ír Pál apostol arról, hogy neki milyen nehézségeken kellett keresztül mennie. Az idő rövideje miatt olvasom a 23-tól.

2Korinthus 11,23–28.

23. Krisztus szolgálói-é? Balgatagul szólok, én még inkább; több fáradság, több verés, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által.

24. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján.

Azt mondja, hogy ötször kapott harminckilenc korbácsütést. Ötször verték ennyire meg.

25. Háromszor megkorbácsoltak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem;

26. Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt;

Ez egy nagyon hosszú, és nagyon kimerítő felsorolás. Ennek a töredék részével mi nem szembeesünk, hála Istennek.

27. Fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

28. Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja.

Na, még az is, a gyülekezeti testvérek, meg a hamis testvérek. Ezeket mondja, ezeket leírja, nem szégyellve, hogy én ezeken a rossz dolgokon mentem keresztül, de kövessétek az én példámat, hogy én ezekben a helyzetekben hogyan cselekedtem. Ő örvendező volt, hálaadó volt. Ő ilyen hálaadós fajta volt. Legyél te is az! Hányan voltak börtönben az Evangélium hirdetése miatt? Van-e ilyen köztünk? Nincs, persze, hogy nincs. Manapság Magyarországon senkit nem zárnak azért börtönbe, mert hirdeti az evangéliumot. Börtönbe zárnak azért embereket, mert nem a jogállam törvényei szerint élnek az életüket, természetesen ez rendben van. De igazságtalanul, az Evangélium hirdetése miatt egyikünk sem volt börtönben. Hányatokat vertek meg az Evangélium hirdetése miatt? Egyikünket sem. Engem már akartak, de nem sikerült. Színpadon álltam, és az Úr fölkészített egy álomban, előtte hajnalban, hogy föl fog jönni egy részeg ember a színpadra és hogy mit fog csinálni, és láttam magam előtt az egész szituációt előre. Amikor ez megtörtént, akkor tudtam, hogyan kezeljem ezt a dolgot, és így nem sikerült neki. Ez egy védelem volt számomra. Engem sem vertek meg soha, de ha megverték volna, akkor mi van? Pál apostolt megverték, megalázták és mégis azt mondja, hogy örülök az Úrban, örvendeztetek ti is az Úrban folytonosan.

Őt gyakran verték meg igazságtalanul és azt írja, hogy naponként a halál révén állok. Naponta! És még ezt írja ezek után, hogy ezek a mi pillanatnyi könnyű szenvedéseink.

Ezek a mi könnyű, pihe-puha kis problémáink örök dicsőséget szereznek nekünk majd, amikor odaát leszünk. Halleluja! Mert nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra! Ezek kis apróságok. Mi pedig nyafogunk? Ó, Istenem, segíts nekünk!

Az Apostolok cselekedeteire lapozzatok, kérlek benneteket. Itt egy nagyon hosszú igesorral fogom zárni. Szeretnék erről beszélni. Ez egy olyan példa előttem, amivel sokat foglalkoztam az elmúlt pár héten. Amit megláttam, megértettem belőle, meg amit hallottam erről a történetről más szolgálóktól, hogy ez a történet is, meg amit eddig is elmondtam, bizonyíték arra, hogy Pál apostolnak egészséges volt a lelke. Egészséges volt az élete! Nemcsak, hogy egészséges volt, hanem erős is volt! Ő helyesen dolgozta fel a helyzeteket. Elmondom még egyszer, hogy mindannyiunkat érnek fájdalmak, nehézségek, hiányok, sértések, keserőségek, rossz dolgok, de ahogyan kezeled azokat, ahogyan feldolgozod, ahogyan azokhoz hozzáállsz, megmutatja a te érettségedet vagy éretlenségedet. Ez nem csupán arról szól, hogy a pszichológusok is tudnak neked jó ötleteket adni,

hogyan dolgozzál fel dolgokat. Ez több annál! A pszichológia nem tud teljességet adni neked, mert nem foglalkozik a szellemeddel, mert nem is érti, nem is látja, nem is tudja, hogy mi az, csak a lelkeddel foglalkozik. Isten Igéje azonban tudja, hogy az újjászületett szellem mit takar, mi van abban, és hogy Jézus benned van, az mit jelent. Tudja azt, hogy ki vagy te Krisztusban és ki a Krisztus benned.

A pszichológia csak a lélekkel foglalkozik! Most egy kicsit a lelkeddel foglalkozom, az érzelmeiddel, a gondolkodásmódoddal, az akaratoddal. Szeretném ebből a példából megmutatni, hogy amin keresztülment Pál apostol, ráadásul nem csak egyedül, még abban a helyzetben is lehet Istent dicsőíteni és imádni. Itt van a bizonyíték arra, hogy Isten milyen jó. Az Apostolok cselekedetei 16-ban olvasom az Igéket. A lényegét a 6-tól a 12-ig igeversekben láthatjuk, hogy Pál apostolnak volt egy terve, egy szándéka arra, hogy hogyan és miként hirdesse az Evangéliumot, de a Szent Szellem őt más irányba vezette. Itt a bizonyíték arra, hogy Pál apostol a Szellem vezetését követve ment mindenhová. Mert ő Ázsiában akarta hirdetni az Evangéliumot. A második missziós útja során ő úgy tervezte, hogy meglátogatta az első missziós útján levő gyülekezeteket, és bátorítja, erősíti, segíti őket. De a Szellem ettől eltiltotta, és más irányba kellett mennie. Olvasom a 6-os verstől.

Apostolok cselekedetei 16,6–34.

6. Eljárván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltá őket a Szent Szellem, hogy az Igét Ázsiában hirdessék,

7. Misia felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszté őket a Szellem.

8. Áthaladván azért Misián, lemenének Troásba.

9. És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!

10. Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy odahívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az Evangéliumot.

Gyakorlatilag az történt, mint hogy az Evangélium eljutott először Európába Pál apostolon keresztül. Nem ezt akarta Pál apostol, de a Szent Szellem nem engedte őket, aztán még egyszer olvassuk, hogy a Szellem azt mondta, hogy ne arra menjenek. Még egy látást is kaptak, hogy merre menjenek.

11. Elhajózáván azért Troásból, egyenesen Sámóthrákéba mentünk, és másnap Neápolisba;

12. Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot.

Megérkeztek Filippibe! Az Úr vezetése volt ez, az Ő szándéka és akaratja volt ez. Filippiről lehet tudni a történelmi tanulmányokból, illetve, ha valaki ennek utánanéz, hogy ez nem zsidók lakta település volt. Olyannyira nem, hogy nem volt zsinagóga sem, egy-két maroknyi zsidó élt ott és őket kereste fel először Pál apostol. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy nem volt zsinagóga. Ha ismered a zsidó történelmet vagy a korabeli zsinagógaépítési szabályokat, akkor azt mondták annak idején, hogy ha egy városban van legalább tíz felnőtt zsidó férfi, akkor már lehet építeni zsinagógát. Akármilyen kicsit is, de akkor már a zsinagógában lehet imádkozni. Itt nem volt zsinagóga. Ebben a városban rómaiak éltek. A római elnyomás uralkodott ott is. Nagyon sok olyan római élt ott abban az időben, akik valamikor valamilyen rangban a hadseregnél szolgáltak, és jutalmul kaptak házat, földbirtokot, földeket, ott telepedtek le. Ténylegesen, teljes valójukban a rómaiságot képviselték. Olvastuk ezt a 12-es versben.

13. És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal.

Látod, nem volt zsinagóga. Kimentek a folyópart mellé, mert ott szoktak a zsidók imádkozni.

14. És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíboráros asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, amiket Pál mond vala.

15. Mikor pedig megkeresztelkedék mind házanépével egybe, kére minket, mondván: Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jertek az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket.

Ott voltak és ezzel az üzletasszonnyal, aki bíboráros volt, összebarátkoztak. Befogadta ez az asszony zsidó lévén a Messiást. Elfogadta Őt, újjászületett és hívta őket a saját házába, hogy ott töltsenek időt

együtt. Olvassuk a következő igeversben, hogy rendszeresen a folyópart és a háza között ingáztak, és oda jártak.

16. Lón pedig, hogy mikor mentünk az imádkozásra, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, akiben jövendőmondásnak szelleme volt, aki az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával.

17. Ez követvén Pált és minket kiált, mondván: Ezek az emberek a Magasságos Istennek szolgálói, akik néktek az üdvösségnek útját hirdetik.

18. Ezt pedig több napon át tette. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a szellemnek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában.

Álljunk meg egy pillanatra itt. Pál apostol nem arra ment, hanem abba az irányba, amerre a Szent Szellem őt vezette. Nem volt nagy zsidó közösség ott Filippiben, de akik voltak, ők befogadták az Evangéliumot. Azt gondolnánk, hogy elindult a Szent Szellem kiáradása, befogadják az Evangéliumot, itt a lehetőség arra, hogy most dinamikus fejlődés és növekedés legyen. Itt a lehetőség arra, hogy egy nagy gyülekezet felépüljön és kiépüljön, mert az emberek újjászületnek. Erre jön egy ilyen démonizált rabszolgalány, akiben a jövendőmondás szelleme van. De a Szellem ajándékai megnyilvánulnak, Isten ereje megnyilvánul. Megszabadul ez a leányka és akkor most az emberek itt megtérnek, és jönnek Istenhez, dicsőség Istennek! A Szellem arra vezette Pálékat, akkor ez a reménységünk, ez az elvárásunk, hogy ez történik. Nem? Hogy most aztán egy két éven belül zsinagóga épül, vagy gyülekezeti ház épül. Itt ezerfős gyülekezet lesz és halleluja! Történnek a csodák és minden szuper lesz és minden jó lesz! Mert a Szellem vezette oda őket. Ehhez képest mit látunk?

19. Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piacra a hatóságok elé.

Nem mindenkinek tetszett az, hogy a Szent Szellem ereje megnyilvánult. Nem mindenkinek tetszett az, hogy ez a rabszolgaleányka megszabadult. Mert ez a démonizált leányka pénzt hozott a tulajdonosainak. Amikor a pénz beszél, a kutyák meg ugatnak, és a pénz szerelme és a világ gonoszsága párosul, akkor abból előjönnek a hamis vádak, a mocskolódások, előjönnek az igazságtalanságok, a gonoszságok. Még mindig emlékeztetek, hogy Pál apostol a Szellem vezetése alatt volt, és aszerint cselekedett.

20. És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat,

Látod itt a fajgyűlöletet? Tele van rómaival a város, van egy maroknyi kis zsidó ember. Azok a zsidók! Mi ez, ha nem az, hogy fel van nagyítva valami etnikum, hogy azok a zsidók valami olyasmit csinálnak, amivel megháborítanak minket.

21. És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk.

Mi rómaiak vagyunk! Van római identitásunk! Megvan a saját hitünk. Ők olyan szertartásokat hirdetnek, amiket nem szabad bevenni. Hadd kérdezzem meg, hogy hol és mikor olvassuk azt, hogy bármiféle szertartásokat hirdettek volna Pálék? Ez egy koholt vád! Ma úgy fogalmaznánk, hogy egy politikai vád! Egy olyan vád, ami nem igaz. Egy alaptalan vád! Ők a zsidók felé szolgáltak csak, Lídia és a társai felé. Amikor ott volt egy démonizált leányka, azt megszabadították. Csak az érdek nem az volt, hogy a leányka megszabaduljon, hanem hogy a pénzkereseti forrás örökre megmaradjon.

22. És velük egyben feltámad a sokaság őellenük. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzteték őket.

Itt a megaláztatás, a Szellemet követve. Levették a ruháikat és ez a megvesszőztetés igazából botozást jelentett, szó szerint, amikor nem nádvesszővel verik el a hátadat, hanem fakarókkal. El tudod képzelni, hogy az mennyire fájdalmas dolog? Jól megverik őket, fizikai bántalmazás, inzultus éri őket. Igazságtalanul!

23. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe veték őket, megparancsolva a tömlöctartónak, hogy gondosan őrizze őket.

Ó, ezek aztán kegyetlen gyilkosok, ezeket aztán nagyon őrizni kell. Nem véletlenül van itt minden egyes szó, mert megvan a fontos szerepe. Utasításba kapta a börtönőr, hogy gondosan őrizze őket.

24. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlőcbe, és lábaikat kalodába szorítá.

Minden egyes mondatnak, minden egyes szónak jelentősége van. Nem csupán arról van szó, hogy börtönbe zárták őket, hanem hogy a belső börtönbe. Egy olyan helyre, ahol csak a bejárati ajtó van, de nincsen ablak, sötétség van. Tehát koromsötétbe, a legmélyebb pincébe bezárják Pál apostolt, ami nem egy olyan börtön volt, mint a mostaniak. Nem tudom, ki járt már börtönben bármilyen szinten is. Én öt évig jártam be szolgálni, és nem mondom azt, hogy szívderítő ott minden, de azért van konditerem, meg bizonyos helyeken tévé meg háromszori étkezés meg séta. Persze a szabadságtól meg van fosztva az ember, de azért az ókori börtön egy egész más kategória volt. Nyirkos volt, hideg volt, takarítatlan volt, patkányok voltak, fekete sötétség volt bent. Oda bezárják Pál apostolukat úgy, hogy kalodába zárják a lábaikat. Én úgy hiszem, hogy a kezeiket is, de ezt így szó szerint nem írja az Ige. Tudod, mi a kaloda? Két gerenda, amit szét lehet nyitni és mélyedések vannak benne, ahova be kell tenni a kezéd, a lábad, összecukják, és nem tudod kihúzni. Ha jársz akár magyarországi várakban, vannak ilyenek kiállítva a kínzókamra környékén. Meg lehet ezeket nézni, ki is lehet próbálni és lehet csinálni egy fotót saját magadról, ahogy a kalodába be vagy zárva.

Pár évvel ezelőtt Sümegen voltunk családi vakáción, ott is van ilyen kaloda. Mondtam, hogy a család kedvéért, a gyerek kedvéért csináljunk egy fotót apáról, ahogy a kalodába van zárva. Leültem, a kezemet és a lábamat előre, egészen a bokáig kell hajtani. Akkor volt négy-öt ilyen férőhely. Volt ott egy idegen család és ott a kicsi leányka is be akarta tenni a kezét és a lábát. Amikor ott ültünk, és készült a fotó, akkor megszólalt mellettem a kis leányka, hogy anya, ez kényelmetlen! Mosolyogtam magamban, hogy kis leányka, megfogtad a lényegét. Ez nem arról szól, hogy kényelmes legyen. Úgy, hogy meg van verve a hátad, vérzel, be van dagadva, a bordád lehet, hogy el is törött. Legszívesebben egy puha ágyba lefeküdnél, de nem, hanem U alakban meghajtva be vagy oda kényszerítve. Borzasztó lelki nyomásban, koromsötétségben, semmit nem láatsz, megaláztatva, és mindezt úgy, hogy a Szent Szellemet követted, az Evangéliumot követted, Istennek engedelmes vagy! Mit tenne ilyenkor a legtöbb keresztény ember? Ó, Uram, miért történt ez velem? Hol rontottam el a Szellem vezetését? Mi az, amit eltévesztettem? Bocsáss meg nekem! Vagy szabadíts meg engem, Uram! Megdorgálom a sátánt, a Jézus nevében. Szabadság jöjjön nekem! Nem ezt tennénk legtöbbször? Nem így viselkednénk?

De mit csinált Pál apostol? Aki nem egyedül volt, hanem Szilással együtt.

25. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket.

Elképesztő! Úgy tudjuk ezeket az Igéket végigolvasni, mintha olvasnánk a történelemkönyvet és nem gondolunk bele, hogy igazából milyen helyzetben voltak ők. Mennyire súlyos volt az a helyzet, amiben voltak. Nem tudták, hogy mi fog történni. Ez az egyik legrosszabb érzelmi állapot, amikor nem tudod, hogy mire számítsál. Olyan bizonytalanságban vagy. Bizonytalan a holnapod, bizonytalan a jövőd. Mi lesz velem? Mi fog történni? Nem tudták, hogy túlélik azt a napot, vagy a következő éjszakát, vagy nem? De nekik volt egy hálaadó, örömteljes szívük. Itt az eredeti úgy írja, hogy imádkoztak, és himnuszokat énekeltek. A himnusz szóról az ország nemzeti himnusza ugrik be elsősre, de eredetileg az egy úgynevezett vallásos, Istent dicsőítő ének volt, és igazából ma is az. Mi is szoktunk himnuszokat énekelni, ami egy mély imádat és mély dicsőítés.

Imádkoznak! Azt olvassuk itt, hogy a foglyok pedig hallgatják vala őket, ott a koromsötétben. Nem azt mondták éjfél tájban, hogy hagyjatok már minket aludni, hanem odafigyeltek arra, amit hallottak. Mert olyan szavakat, olyan mondatokat, olyan dicsőítéseket énekeltek, amiknek üzenete van. Mint ahogy minden zsoltárnak! Amikor énekelünk valamit, akkor nem csak szavakat mondunk egymás után, megzenésítve, hanem minden egyes sornak, minden egyes dicsőítésnek van egy üzenete. Hordoz valamit, van egy tartalma. Magasztallak Uram – mit jelent ez? Ó, annyiszor

énekeltük már ezt, jöjjön valami új dal! Valami mást akarok énekelni! Mondjuk, hogy ezt már unom. Pál apostol nem unta. Ő nem unta! Szilás sem, aki egyébként egy próféta volt.

Itt valami olyasmi történik utána, ami természetfölötti. En úgy hiszem, hogy ez egy példa arra, hogy mi is várhatjuk a természetfölöttit, akkor, amikor nehéz és rossz körülmények között vagyunk, de ugyanaz a szívünk indíttatása és hozzáállása, mint Pálnak és Szilásnak volt. Mert valami olyasmi dolog történt, ami természetfölötti.

26. És hirtelen nagy földindulás lett, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódnak.

Jött egy földrengés! Az, hogy földrengés van, az önmagában nem természetfölötti. Pár héttel ezelőtt is volt földrengés Törökországban és sok más helyen is. Egyébként a föld állandóan remeg, csak nagyon sokszor ebből nem érzünk semmit, mert annyira gyenge. De itt olyan földrengés volt, hogy azt mondja az Ige, hogy az épület alapjai megremegtek. Azok az épületek, amelyeknek megremeg az alapja, összedőlnek. Azoknak a falai, a mennyezete, a teteje betemeti azokat, akik ott vannak, azokon a falakon belül. De itt ez egy természetfölötti földrengés volt. Isten volt, aki megrázta ezt a börtönt, mert nem esett a mennyezet a fejükre, hanem a cellaajtók kinyíltak, a kaloda és a bilincsek leestek róluk. Pedig nem is ezért imádkoztak Pál és Szilás.

27. Fölserkenvén pedig a tömlőctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlőcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok.

Miért akart öngyilkos lenni a börtönőr? Mert a börtönőrnek az életét kellett adnia akkor, életet az életért, ha megszöktek a foglyok. Azt mondta, hogy engem aztán ne alázzon meg a saját népem, saját országom, saját vezetőm, inkább megölöm magam, mintsem engem kivégezzenek azért, mert megszöktek a foglyok! Mondom még egyszer, hogy sötétben voltak. Pál apostol nem látott rá a börtönőrrre. Szellemben kapta és látta, amit olvasunk a 28-as versben.

28. Pál azonban nagy fennszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk!

Nem menekültek el! Mit tettél volna te? Mit tettem volna én? Szabadság, rohanok ki! Halleluja, Isten megszabadított! Dicsőség Neki! Halleluja! De ők nem mentek sehova és a foglyok sem mentek sehova, sőt szolgáltak a börtönőr felé. Ne tegyél kárt magadban! A 29-es vers bizonyítja azt, hogy koromsötét volt:

29. Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé,

Tehát világot, fényt, valami lámpást fogott és beszaladt oda a belső börtönbe és remegve leborult Pál és Szilás elé.

30. És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?

Az emberben, amikor meglátja Isten erejét, sokszor az van, hogy mit kell nekem tenni, mit kell nekem cselekedni, hogyan tudok megdolgozni az üdvösségemért, vagy azért, hogy megszabaduljak. Nem feltétlenül az örök élet szerinti üdvösségre gondolt itt, hanem csak arra, hogy megszabaduljon a kivégzése elől.

31. Azok pedig mondának: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házadnépe!

32. És hirdetének neki az Úrnak Igéjét, és mindazoknak, akik az ő házában voltak.

33. És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan.

34. És bevívén őket házába, asztalt terite nekik, és egész házanépével együtt örvendeze, hogy hitt az Istennek.

Halleluja! Dicsőség Istennek! Nagyon nagy üzenete van ennek itt. Ők nagyon hálásak voltak, és felmerül bennünk a kérdés, hogy ugyan miért voltak hálásak? Hogy lehet ebben a helyzetben Isten dicsőíteni, amikor minden rosszul sikerül? Pedig a Szellemet követték. Nem csak azt gondolták, hogy a Szellemet követik, hanem ténylegesen így volt. Az Ige három helyen erősíti meg, hogy mindent rendben és jól csináltak, mégis rosszul sülték el a dolgok. Megverték őket, megalázták

őket, börtönbe zárták őket. De nem ezen van a hangsúly, nem ez van a középpontban. Nem erre fókuszáltak, nem erre néztek, hanem az Úrra néztek mindig, mindenkor, minden körülményben.

Az a kulcs, hogy mire nézel! Arra, ami körbevesz téged, arra, ami fájdalom, arra, hiány, arra, ami probléma? Ha ezekre nézel, akkor mindig van lehetőség arra, hogy valami miatt panaszkodj és hálátlan legyél. Ők nem adósságérzésből dicsérték Istent. Nem kötelességtudatból dicsérték Istent. Nem azért, mert ott vagyok egy gyülekezetben és a gyülekezeti alkalom elején egy órát szól a zene és az a szokás, hogy mi dicsérjük Istent. Bekapcsolódom én is, amennyire tudok, vagy nem is kapcsolódom be, csak nézem, mint egy előadást, mintha moziban lennék, vagy színházban.

Ne értsd félre a szavaimat! Szeretlek téged, akkor is, ha úgy vagy itt, hogy csak nézel engem, mint egy előadót. Én nem előadó vagyok, legalábbis nem így tekintek magamra. Ez nem egy színházi műsor, amit mi adunk. Se a dicsőítés, se a prédikáció. Se egy előre megtanult darab, amivel mi itt produkáljuk magunkat. Ez nem erről szól! Mint ahogy az imádat és a dicsőítés sem arról szól, hogy amikor gyors dal van, akkor nekem tapsolni kell és így kell csinálni, hogy kettőt balra, kettőt jobbra, mert ez a szokás, meg így van hangulat, meg így van öröm. Meg amikor lassú dal van, akkor felemelt kézzel hajlongani kell. De nem kell így csinálni! A szívedből kell dicsőíteni! Szellemben és igazságban! Annak majd lesznek ilyen megnyilvánulásai időnként, hogy fölemeled a kezed, meg kettőt lépsz jobbra, kettőt lépsz balra, mert a szívedben lévő örömet valahogy ki kell fejezned, ami megnyilvánul. Ez rendben van! Le is térdelhatsz. Mind a két kezed fölemelheted. Ez rendben van! Ha ez nem testi dolog, nem egy testi erőlködés, hanem tényleg szellemi, akkor ez megáld téged is és megáldja mindazokat, akik körülvesznek téged. Ne engedd meg senkinek, hogy ebből téged kibeszéljen. Amikor nagyon színpadiasan annyira imádom az Urat, de belül az nincs ott meg, az visszatetsző. Úgy hiszem, hogy Istennek is!

Ők, ott a börtönben, a rossz körülmények között is az Úr jelenlétében voltak. A belső szabadságuk nagyobb volt, mint a külső elnyomás. Az a belső szabadság, amiben ők éltek az életüket, nagyobb volt, mint az a rabság, ami kívülről kalodába zárta őket. Nem a külső körülmények indokolták meg azt, hogy dicsérjék Istent, vagy ne dicsérjék Istent. Nem a külső körülmények voltak azok, amelyek befolyásolták az érzelmeiket. Nem engedték meg, hogy a külső dolgok legyenek olyan hatással rájuk, ami miatt azt mondassák, hogy nem éri meg Istent szolgálni. Én a Szent Szellemet követem, és megvernek, megaláznak, nem jönnek össze a dolgok és nincs akkora eredmény, mint másnak. Nincs akkora eredmény, mint amennyi volt régebben. Régebben minden jobb volt!

Ez egy téves felfogás és téves gondolkodás. A rossz dolgot követően az imádó szív volt az, ami meghozta az áttörést. Olyan áttörést hozott, hogy közel kétezer évvel később mi ebből tanulunk. Ez alapján tanuljuk meg az imádó életet és a hálaadó életet, hogy ők hogyan csinálták, ők hogyan végezték ezt. Ha nekik ment ez, akkor nekünk is megy. Úgyhogy, testvéreim, álljatok fel és dicsérjék az Urat. Dicsérjék az Urat! Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

